

PUIG

—N'està contenta la seva nena del seu catedràtic?
—Ja ho crec! Com califica a fi de curs!

VIAS URINARIAS

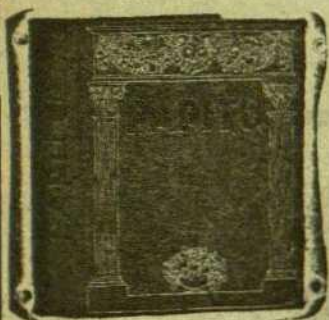
URETROL

Cura PURGACIONES, VENÉREO
y demás dolencias

(TISANA PUIG)

1'50 ptas. caja

DE VENTA: Segala, Rambla de las Flores, 14.—Vda. Alsina, Pasaje Crédito, 4.—Farmacia de la Cruz, Escudillers, 75.—Salús, Fontanella, 7.—Franco Puig, Salmerón, 72.—Farmacia Doctor Ferrer, Ronda San Pedro, 2.

Col·lecció **PAPITU**, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes

>	>	>	1910	.	.	.	>	6	>
>	>	>	1911	.	.	.	>	6	>
>	>	>	1912	.	.	.	>	6	>
>	>	>	1913	.	.	.	>	6	>
>	>	>	1914	.	.	.	>	6	>
>	>	>	1915	.	.	.	>	6	>

Model de tapes que han sigut confeccionades en els acreditats tallers de A. Terras, S. en G.

Encuadernació i tapes, per any, > 3 >

CUPLETS

DEL "PAPITU"

(Tercera Serie)

Contenint els cuplets amb la tonada de

Chulapona, Chulapona.—La Española.
—¡Ay, Nemesio! —Manolo, Manolo.—
En el Ingenio.—Mirame, mirame.—Mi
Mariana.—Golondrón.—*Paso doble* Gal-
lito.—Chulapa soy.—*La marxa d'Eva*.
—Causas y efectos.—¡Oh! el bacalao.—
Le dernier tango.—La Bella Chica.—En
la Verbena.—Besar no es pecado.—El
último cuplé.—¡Hay que ver! —Te has
caído, chaquetón —El bueno de Guz-
mán.—La Rapaciña.—*Vals de Maruxa*.
—En Mieres del Camino.—La mujer es-
pañola.—Pues no es así.—¡Viva el Cho-
tis! —La hora del té.

(Quarta Serie)

Contenint els cuplets amb la tonada de

La Modistilla militar.—La Castañera.—
La Chamberilera.—El Carro del Sol.—
El peluquero de señoras.—La Celosa.—
La Campana.—Mamá.—La lechera ho-
landesa.—La historia de Juan Español.
—Molinos de viento.—¡Viva la Pepal-
Marechiare.—La Cateta.—La tonta de
Capirote.—El cornetilla.—La Jardinera
española.—La cosa más bella.—La niña
ingenua.—Filosofías.—El sexo fuerte.—
La que tiene más cartel.—Tropiezos.—
La Duquesa torera.—La doncella.

Preu per serie; UN RAL
Primera i segona serie, agotades

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Pelays, 24
Hores, de 10 a 11
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre, Ptas. 2
Estranger, Ptas. 3
Pago anticipat
Tots els treballs publicats en són responsables
als seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

DE QUAN JO ESTUDIAVA...

A uns quants anys, quan encare l'*infrascrito* tenia pèl moixí, allà a la Facultat de Medicina redactava amb l'ajuda mèdica d'uns companys, una revista científica i moral que's titulava *El Recte*. En Dalmau, que ara es metge a Girona, la ciutat varies vegades immortal; en Montaner, que s'ha establert a Les Pampes entrant a mà dreta; en Valls, que actua de galeno a Esparraguera, aquell poble que viu del prestigi de la montanya artificial de Montserrat i un servidor de vostès, a qui, els tomballons de la vida, el problema de les subsistències—problema que jo ja fa anys que sento viu i candent, i això que'l públic ara s'en adona...—el malaurat problema, dic, i el meu mal cap, que, si l'he tingut ben organitzat per jugar a caramboles i llegir lo que no m'importa, l'he tingut força dolent per a fer lo que més me convingui; tot això i una mena de *destino* fatal, un destino que no es pagat com els destins de l'Ajuntament, sino que, al contrari, es cobrat i cobrat amb excés; tot això, repeteixo, i aquest *destino* que m'ha portat sempre a ensopegar la contraria, ha fet que jo, en lloc d'esser metge, me dediqués a l'art de empastifar quartilles, tot per la deria de fer-me un apellido o un nom, que per ara no hi ha manera d'assolir.

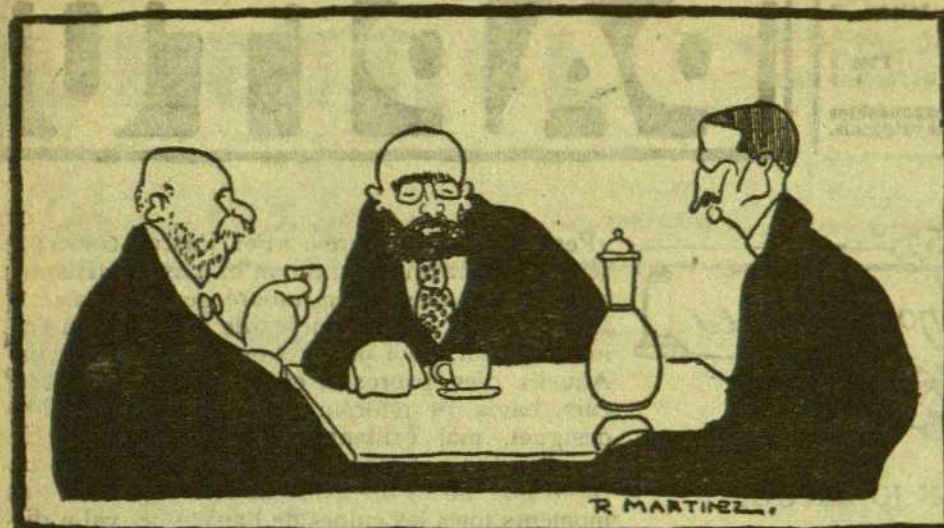
En aquells temps venturosos, temps heroics, de calderilla i males tretes a la família i als coneeguts; en aquella època que saltava de despesa en despesa lo mateix que un verdum mascle salta de branca en branca; en aquella remota—fa deu anys—remota edat de xicotes guanyades i de classes perdudes, de llibres de text i de papeletes d'empenyo, d'embelats i de calces lluentes del cul, però amb la ratlla geomètrica al mig; en aquells dies que anyor, com el burot anyora els venturosos temps de la vigència dels consums amb el *matute* corresponent, en aquelles dates, jo, l'*infrascrito* era un estudiant, que no un estudiós; jo era un estudiant de Facultat, no estudiant de tres mesos l'any; aquell estudiant de

«Per Nadal començaré». «Per Pascua començaré». «La setmana entrant m'hi poso». «Els últims quinze dies no em mouré gens de casa...» Un estudiant de vuit mesos de sainet i una setmana de drama i potser uns dies de tragedia. Aquells dies paorosos, en els quals, acabat el curs, havia de retornar a casa amb un balanç desigual, mai brillant, desastrós a voltes. En aquells dies, el meu pobre pare, que tenia un bastó que no es torçava, me feia pagar en uns moments totes les culpes de l'any, que, val a dir-ho, totes no eren pas meves.

Jo havia nascut amb uns forats de nas que s'obrien de bat a bat quan passava una xicota; jo tenia unes mans que frissaven per a tocar fusta fina; jo tenia a dins el cap uns *caballitos* que continuament voltaven al só d'un orga de gats infernal que no em deixava sentir cap concell ni reflexió; jo sentia a la sang una formigó estranya que no em deixava estar quiet ni de nits ni de dies, i per últim, em varen fabricar amb unes orelles que tenien una especial predilecció pels valsos d'en Cotó i per les americanes de jaí, la Mare de Deu!... i compendreu que amb aquestes condicions físiques, o millor dit, fisiològiques, no hi havia manera de poguer estudiar amb repòs i molt menys amb constància.

Quan anava a veurer una malalta no m'era possible vencer la resistència si era guapa; a lo que treia la llengua, ja em teniau a mí amb els pols més destarotat qu'ella mateixa. Si li havia d'escoltar el ventre, perdía el mal de vista i per poc que'm descuidés en tornava sangonera. Una vegada vaig curar una noia sense volguer amb un xucllet que li vaig fer inconscientment darre la orella esquerra.

Qui pogués retornar a aquells temps magnífics, de tabaco de cinquanta, de cinquanta caramboles i de cinquanta pessetes de timo mensual a la família! Quan hi penso, passa pel meu cervell com una cinta cinematogràfica el capítol de ximpleries descomunals que vaig fer a soles o en col·laboració amb altres caps de casa. Una vegada vam robar un «xic-xic»; un dematí, al Ninot, vaig vendre'm l'americana a una dona per dues pessetes en una subasta d'objectes que vaig fer; un dia vaig tirar un ou ferrat a la gibelleta d'un company de despesa que tenia la mania d'estar malalt... es moria del susto l'endemà al dematí; a Sarrià, a un pagés que anava a ballar al envelat, el vaig tancar en un quarto d'una societat i li tirava llonguets per una finestra; a Hospitalet, vaig posar tres sargantanes a dins del violí del director, i quan es posà a tocar li treien

—En pot estar content de la seva filla, senyor Pau. L'havem examinada detingudament i cregui que va força a l'hora.

el cap per les efes de la tapa. Era el regnat de la poca solta el meu; una poca solta sens límits, de cabra boja, de goç content, de ximpleria il·limitada; eren les quaranta hores de fer el burro diàries. Era... era la joventut, això que'n diuen joventut que a mí me'n va tocar potser una mica més que a molts altres, potser una mica massa i tot. Era que feia la joventut que s'ha esvair per a no tornar mai més, però que ara m'evita el ridícol, aquest ridícol que veig fer a molts pares de família que van per aquests mons de Deu, esgarriats i llicenciosos, amb les seves barbasses, que més valdria que's fessin afeitar...

La vida d'estudiant! Els hiverns de *Gatita blanca* al Nou!... Don Mariano Batlles i Bertrán de Lis!... *La pulga*!... El doctor Riera amb les seves comes salomòniques; la Adela Taberner; al doctor Sacanella; les ovacions delirants al doctor Coll i Pujol, tant savi com sort de totes dues orelles; la filla de la cotxerfa, que's volia escapar de son pare, i que m'hi vaig haver d'escapar jo perquè m'empaitava amb els guarniments de *lujo*; la Patro, que volia ésser artista i va acabar de caixera de «El Siglo»; la Mercedes, del carrer de Claris, qu'era un pobre Valbuena amb famella; el monument al doctor Robert... Si em posés a recordar, demà passat a aquesta hora encare seríem aquí el lector i jo.

I aquella despesa que'm daven tants moniatos? Divuit mesos d'estar-m'hi a moniato cada dia. Cinc cents cinquanta moniatos!...

Però, ai! encare tornaria a menjar-me'ls!

Pensament

Hi han estudiants que, quan s'examinen, son un lloros xerraires; i altres, un lloros muts.

Un compromís

—A veurer, senyor Ribot, si em sabria dir quina matèria constitueix principalment els residuos de la digestió?

En Ribot quedà parat, no sabent què respondrer.

—No hi cau? Ja l'ajudaré. S'en diu la... la...

En Ribot ja la tenia, ja, la paraula, mes no s'atrevia a dir-la. Vaya unes porqueries de preguntar!

—Encare no hi cau? La... la... m... m...

Al fi en Ribot es decidí i pronuncià la paraula prohibida.

—Sí, senyors que ho sé. El principal residuo de la digestió es la mer...

El tribunal feu un bot.

—Surti d'aquí, cotxino! Es l'amoníac lo que li preguntem. I no torni fins al setembre!

En Ribot s'en emportà una carbassa com un temple.

Una pregunta

El senyor Jujol un cop envià a un dels seus deixebles a copiar una làpida dels claustres de la Catedral.

—Avans—li encarregà—demani permís al Cabildo. Sense això no li deixarien treure copia.

El minyó s'en anà a la Catedral, entrà a la sacristia i a la primera sotana que trovà li preguntà molt seri:

—Que no hi fora Don Cabildo?

Dret penal

En uns exàmens:

—Diga: ¿qué diferencia hay entre cómplice y encubridor?

L'alumne permanece callat.

El catedràtic volent posar en clar la pregunta:

—Fijese: Un amigo de usted salta las tapias de un corral con el deliberado propósito de apoderarse de una gallina para comérsela. Otro amigo de usted vigila para que el primero pueda llevar a cabo la operación sin que le descubran. Y

usted está en su casa sabedor de lo que pasa, y aguardando que le avisen para ir a comerse la gallina. ¿Qué es usted en este caso?

Resposta:

—Un convidado.

DEL TEMPS D'EXAMENS

Del carrer de Tarascó a recullir la carbassa

Sembla qu'era ahir, i ja fa més de trenta cinc anys que varem tenir el mal gust de llicenciar-nos de Dret, en l'Universitat de Barcelona.

Dels companys que amb nosaltres estudiaven, o millor dit, que feien veurer qu'estudiaven, encare en queden alguns. Que s'hagin fet rics amb la carrera, ho dubto, això que no manca que tingui bufet en el Passeig de Gràcia, amb quatre passants, amb l'estatua de Moisès amb aquelles taules de la llei a la mà, quina forma recorden la de les torrades sucades amb vi ranci que llesquen a fora; amb tota la col·lecció del Alcubilla en l'estanteria i un sens fi de paperam sellat, sense sellar i per sellar a la més petita ocasió.

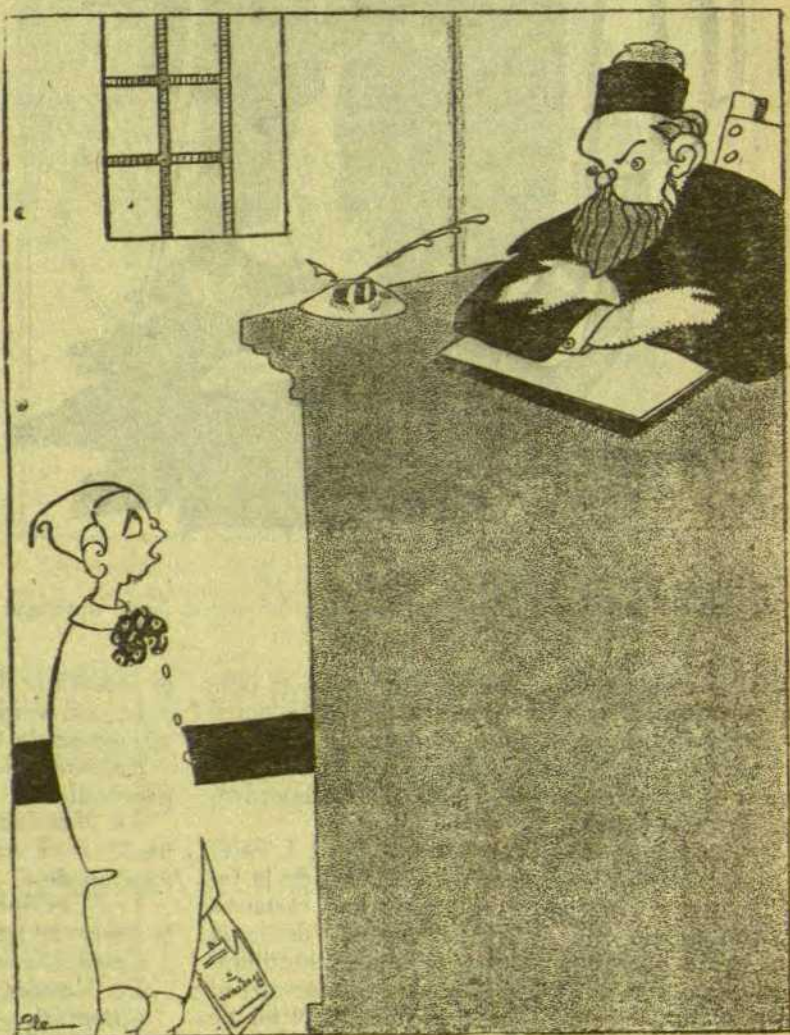
Aleshores, quan anavem a l'Universitat—oh, quins temps adorables!—cursavem, además del «Derecho Canónica» y del «Derecho Político», una mena d'assignatura que'n deien el Derecho... d'anar a cà la senyora Teresa del carrer de Tarascó, vfa barcelonina que l'Ajuntament, d'acort amb el Banc Hispà Colonial, va tenir la pensada d'enderrocar-lo a fi d'obrir eixa mena de quilomètric desert de Sahara, fangós al hivern, polsós al estiu i brut durant totes les estacions, conegut per el nom de la Reforma.

A casa la senyora Teresa ens passavem des de'l dia primer d'Octubre, inauguració de curs, fins al vuit o deu de Juny, época en que acabavem d'examinar-nos. La senyora de la casa (a. c. s.) tenia una mena de ne-bodes que'ns feien lo més agradable l'existència. Fins quan feia mal temps, pagant módica quantitat ens deixaven quedar a dormir i ens permetien llevar-nos a quarts de quatre de la tar-

de. Nosaltres, com fàcilment comprendrà, en aquella casa model, sino de bones costums, de divertides costums, no ens miravem un llibre durant tot l'any escolar, costum també establert en els arnosos temps de les Universitats de Salamanca, Alcalá de Henares, immortals bressols dels primitius tunistes, precursors del córrer-la, verb que de tant usar-lo a lo millor, o més justament dit, a lo pitjor, ens ha portat a entaular cordials amistats amb el Sándalo del doctor Pizá.

Mes, apartem-nos del mon medical de la co-paiba i permanganat, i encare que'n la casa de la venerable senyora entrada, qualche volta havia fet la seva entrada, cal sostenir ara i sempre que fou introduït de reixes enfora i no com a esplèndid regal d'aquell santuari pagà.

Entre les nenes, les caramboles, els balls de disfreses de la Candelera, l'empaitar modistes, l'eterna vaga estudiantil, el fer passar algun du-

—Veig que aquesta pregunta el preocupa.

—Ca! No, senyor. Lo que'm preocupa es la resposta.

—Com es que no vens mai a classe, Perico?

—Que vols que't digui! Trobo que no està bé queun home aprengui.

ro fals i empenyar-nos fins la respiració, el curs anava transcendent, però, ai, llegidors caríssims! arribava el Juny, i si bé en el camp posaven en pràctica allò de «la falç al puny», en la ciutat lo que sí es preparava, o més clar, se'ns preparava, era carbassa a punt.

Oh, la cucurbita, quina por ens feia! L'esser carbassejats era sinònim d'un escàndol de la família, que reconeguent que'l tenir una carbassa al demunt no ens donava vergonya, doncs ja feia tres o quatre cursos que l'havíem perduda, ens sitiava a passar les calors sense donar-nos ni un trist duro en calderilla. I allò era lo pitjor de tot, perquè la senyora Teresa del carrer de Tarascó, posant en vigor el reglament o estatuts de la casa, no ens deixava ni pendrer aigua en quan olorava que la bossa era buida. De parroquians,

ens metamorfosejava el nom amb el de floreros, i la senyora Teresa, encare que cultivava diferents aficions, com la de medicar-se amb aiguardent escarxat tots els dies i a totes hores, patentizava que no era pas gens aimant de la floricultura.

Un dels qui més tremolava, quan desapareixien els abrics, els arbres se cobrien de fulles i rebrotaven el berrets de palla, era l'imponderable amic Jordi Mandanga, que n'era de nom i de fets.

En Mandanga tremolava, això es veritat, però no deixava de presentar-se a exàmens, encare que no sapigués paraula de l'assignatura. I allò era inventar, perquè, es lo qu'ell deia: «La qüestió es no callar, que una o altre n'endevinaràs.»

I aquí va lo que recordem d'un dels seus exàmens, que l'acrediten de precursor de tots els gremis de camelistes del regne, des de l'any de la Constitució del dotze fins als presents dies, incluint-hi al senyor Muñoz Seca i a tots els seus deixebles, doncs en Mandanga, per colmos, semblances i camels, era sencillament formidable, inagotable i... fusellable.

I allà van.

Catedràtic. — ¿Quién era Quintana?

En Mandanga. — ¿Quintana? Pues era Quintana porque además era de Quintana, porque los que no lo eran, eran de Quintana—palla, es decir, de Quintana—pa allá, o sea más allá de Quintana.

I es quedava tant satisfet. I

el catedràtic dubtava si el mon anava al revés. Ja una vegada havia respost lo següent, examinant-se de Geometria:

Catedràtic.—¿A qué llamamos pie de la perpendicular?

En Mandanga.—Pues un pié que por lo visto huele muy mal, porque todas las oblicuas se apartan de él.

I en l'exàmen de Literatura consti que va tenir la barra de respondrer a la pregunta:

Catedràtic.—¿Quién fué Ulises?

En Mandanga.—El inventor del hule.

Catedràtic.—¿Cómo?

En Mandanga.—Sí, señor; es un derivado, como lo es el Ticiano, que se deriva de la tiza para el billar: Cúchares, derivado de las cucharas; Lutero, de los trajes de luto, etc., etc.

Catedràtic. - Veamos. ¿Quién fué el héroe de Suiza?

En Mandanga. - Pues... el inventor del moscatel.

Catedràtic. - ¿Cómo?

En Mandanga. - Sí, ese... Guillermo Tel..., fíjese, le picó una mosca i ¡velay! obtuvo el mosca-tel. Por cierto que tapaba los envases con corcho...lis.

A n'en Mandanga, els catedràtics, si bé el carbasseijaven, era després de pensar-ho una bona estona, perquè, mireu que respondrer en l'exàmen d'Història Natural:

Catedràtic. - Hay una clase de animales en la que el macho no canta, sino que quien canta es la hembra. ¿Qué animal es?

En Mandanga. - La cigarra, porque el cigarro no canta.

I al preguntar-li:

—¿Por que Caín mató a Abel?

Va respondrer:

—Porque así lo dispuso Dios. Con toda intención a uno le puso Abel y al otro Caín, y se dijo: «Abel si Caín».

—¿Cómo?

—En hebreo quiere decir lo siguiente: «A ver si caen... y se linchan.»

Es indubtable que'n Mandanga era un exemplar únic en la nostra Universitat.

Tant li era!

S'examinava un xicot de Dret Canònic. El catedràtic pregunta:

—¿Pueden entrar en el templo los catecúmenos antes de ser bautizados?

Resposta del examinant:

—¡Por mí que entrenen!...

Un xicot que sempre queda be

De petit es crià més formal que un notari. Donava una cita i sempre quedava bé.

Ja més gran tingué una fulana, i per més que no hi planyés la feina, mai va quedar malament. Sempre quedava bé.

Estudià la carrera d'arquitecte i veyessiu els resultats dels seus exàmens. Sobressalients a do. Rès: que sempre quedava bé.

—La carrera que faig es molt llarga: dura sis anys.

—La que faig jo es més curta. De Escudillers a Fernando.

Varen morir sos pares i el xicot va quedar bé. Es retratà vintisis cops i quedà bé, com de costum.

I per fi va morir-se i les veïnes xafarderes, tor veient-lo dins la caixa, repetien:

—Pobret! Que ha quedat bé!

En un examen

—A veurer, Sistacs, contesti: Qu'es masculí o femení?

—Segons...

—Cóm?

S'ha d'esperar que's covi. Si en surt un gall, es masculí i si en surt una gallina, femení.

CUPLETS**El batxiller**Música de *Los ojos de Estanislao*

Lletra castellana: E. Montesinos.—Lletra catalana: Juan Misterio.—Música: Mestre Larruga

Creació de l'estupenda Amalia de Isaura

I

Un estudiant ja fa temps que'm treballa
i quant em veu mai calla
pintant l'amor ardent
que per mi sent,
i acostuma també a assegurar-me
que vol enmaridar-me
perque sols per mi viu,
segons ell diu.
A l'Institut fa la mar de campanes,
perque té poques ganes
d'apendre i d'estudiar
i es vritat qu'es molt dur per la ciencia,
prò es ell una eminencia
en l'art d'estimar.

Recitat:

Ja ho crec! En qüestions d'amor el meu batxiller es tot un catedràtic. Ell podrà no saber una paraula d'Historia d'Espanya ni d'Historia Natural, puig ja ho diu sempre: «Jo no estic per histories!» però en assumptes sentimentals es una notabilitat; el Tenerio i en Mir i Miró, comparats amb ell no son més que dos pàrvuls que apenes saben confegir. Per xò jo li dic sempre, caient-me la baba de satisfacció:

Refra:

Ai, batxillè!
Ai, batxillè!
la ciencia del carinyo
tu la sabs molt bé,
i aprop teu,
amor meu,
m'ilustro més que un membre
del Ateneu.

II

Quan del taller plego jo cada dia,
me'l trovo a la Granvia
qu'està fent de puntal
d'algún fanal,
i enganxant-se'm del braç aleshores
em porta a les afores
pujant per Muntaner,
el batxiller.
Molt engrescat pel camí em diu qu'espera
empendrer la carrera
lluïda de doctò,
i amb tantíssim anhel m'ho assegura

que ja veig que procura
fer-ne l'ampliació.

Recitat:

Això mateix! Ja fa temps que hi va al darrera de l'ampliació. Prò no sé pas què hi veu, si cada any me li claven un parell de carabaces pel cap baix. Es lo que jo li dic: «No hi pensis amb l'ampliació, que no estàs preparat.» I ell me contesta: «No ho haig d'estar, panotxa! Ves si vols que t'ho demostrí!» I dient això fa moure els ulls d'un modo engrescador i fa correr els dits amb una velocitat de motocicleta capaç d'atropellar tot lo que trova pel camí. I jo, es clar! li haig de dir com sempre:

Refra:

Ai, batxillè!
Ai, batxillè!
la ciencia del carinyo
tu la sabs molt bé,
i aprop teu,
amor meu,
m'ilustro més que un membre
del Ateneu.

Un examen

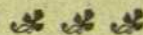
A l'Escola d'Enginyers s'hi examinava en Trullols, un xicot que, si bé de l'assignatura n'estava net de culpa, en canvi de curridologia es mereixia matrícula d'honor.

—A ver, señor Trullols: ¿Qué es una caldera?...

—Pues... es... una cosa que tiene dos agujeros y calienta...

—¡Caramba, hombre!—replicà el professor.
—Hay muchas cosas con dos agujeros y que calientan...

Rialla general.

Casualitat

L'alumne està peix i per això el catedràtic no vol deixar presentar-lo a exàmens.

—Usted no se halla en condiciones, ¡no sabe nada!

—¡Sí, señor!

—Vamos a ver: ¿Qué es Derecho Canónico? L'alumne calla.

—¿Sabe usted demostrar la existencia de Dios?

L'alumne permanece callat.

—¿Qué es vocación?

Mutis del alumne.

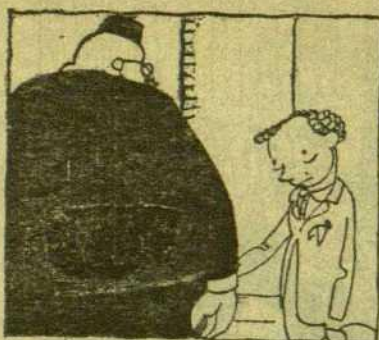
—¿Qué es lo que usted sabe, pues?

—Todo menos lo que me ha preguntado.

AUCA DEL ESTUDIANTE MALO

Hace campana.

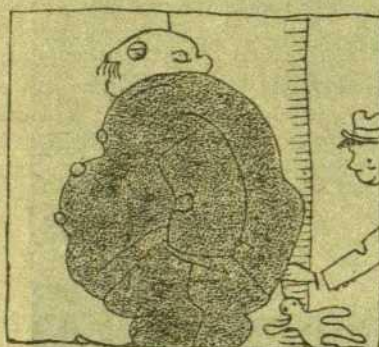
Está pez de las lecciones.

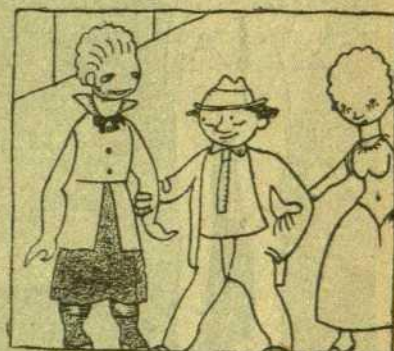
Va a las casas de sombreros.

Se pule los libros.

Le pone la llufa al bedel.

Tiene chicas.

Va a casa el médico.

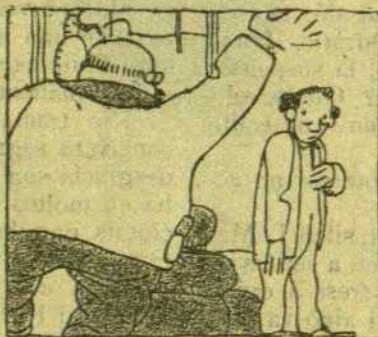
Le afeitan al siete y medio.

Domina el rincón francés.

Le dan calabazas.

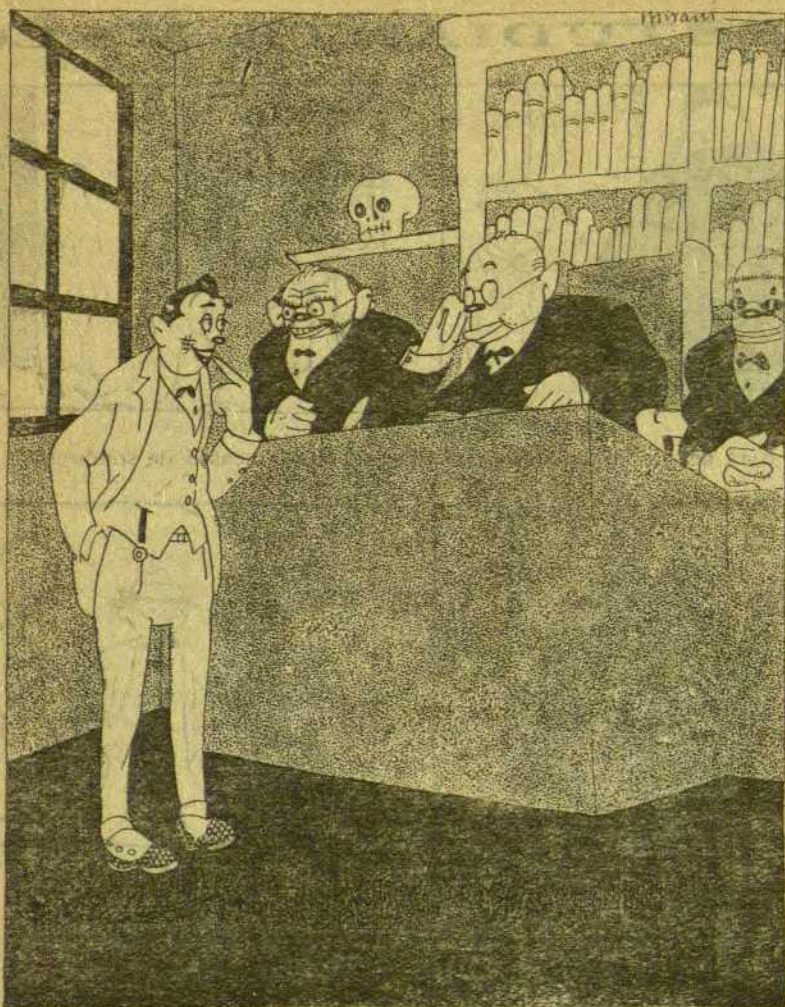

Su padre le atufina.

Y vuelve otro golpe... etc.

En un exàmen:

- Què son cuadrúpedos
- Els animals que tenen quatre potes. Exemples: un gat, un burro, un parell de pollastres...

Les coses clares

acció es en una aula de la Universitat de X.

Avans de començar la classe, els alumnes, en comissió, anaren a demanar al catedràtic, home brusc i de mal genit, la suspensió de les classes. Raó? Qualsevol: un tranvia que ha atropellat a un nen... un eclipse de Lluna...

Malgrat raons de tant pes, el professor no accedí a la petició.

Els alumnes guardaren, dòcilment, silenci. Mes en classes nombroses, com acostumen a ser les de les Universitats, sempre hi ha un fresc a qui li agrada exterioritzar lo que pensa, i això va ocórrer en aquest cas. Un reventat per la negativa del professor, no se li va ocórrer fer públic el

seu desagrado més que llessant un fill de p... del que's va enterar fins el *lesionado* catedràtic, a qui anava dirigida la paraula.

Després d'aquest interval començà la classe que acabà normalment. Mes en el moment d'anar a retirar-se el alumnes, el professor s'aixeca dient:

—Un momento, señores: hago constar a ustedes que mi madre era una mujer honrada. Pueden ustedes retirarse.

Cases de p...s

El bondadós doctor Doménech, catedràtic que havia sigut d'Economia política en la nostra Universitat, farà ja una vintena d'anys, s'esfeixugava, amb aquella bona fe i ribets oratoris característics dels últims anys de la seva existència, explicant la lliçó del dia. Mentres tant, als últims bancs de l'aula i en lloc ben visible, un alumne sostenia amb el company del seu costat una animadíssima conversa, i feia molt rato que aquesta durava quan el doctor Doménech, acabada ja la paciència, se vejé en el cas de posar-hi fi, i dirigint-se al seu xerraire deixeble, li digué:

—A veurer, vostè, senyor Fulano: tingui la bondat de continuar l'explicació.

Extraordinari esverament del xicot, que no sabia de què anava, fou l'efecte d'aquestes paraules, i silenci absolut per resposta.

—Digui, home, digui—insistí el doctor Doménech, i... res; l'esverat deixeble continuava, en mig de l'espectació general, mut com un mal diputat cunero.

—Ja que veig que no sab de què es tracta, l'orientaré una mica—digué el doctor Doménech, amb l'aire bondadós i paternal que'l distingia, inclús quan més enfadat estava.

—Se tracta—digué—d'unes cases que vostè coneixerà segurament; d'aquelles cases que per desgracia son tant extenses per tot arreu, que hi ha en moltes poblacions i principalment en les ciutats populosas, com la nostra, en les quines regna més el vici i la miseria...

Pausa del catedràtic, esperant que l'alumne continuhi l'explicació i persistència del alumne en el mutisme més sepulcral.

—Encare no hi atina—afegí el catedràtic.

—No? Doncs li donaré un altre detall que sens dubte el deixarà completament orientat. Son unes cases quin nom comença amb una p... i acaba amb una s...

El pobre deixeble, al sentir això se torna més vermell que una barretina (de les ampurdaneses, s'enten!), delatant amb això que algun pensament maligne ha creuat com un llampec per son cervell, i se coneix que vol dir quelcom, però no gosa.

Nota el catedràtic la seva turbació i li diu per animar-lo:

—Comprenc la seva turbació, però no s'en dongui vergonya, home. Digui, digui; digui sense reparos. Es que's dona vergonya de dir-ho perquè alguna vegada ha tingut la debilitat d'anar-hi a alguna d'aquestes cases? No hi fa res, home; ja sabem que son freqüentades per a els estudiants. Son coses de la joventut que tot-hom dispensa. Si tots hem sigut joves! Si qui més qui menys tots hi hem estat alguna vegada! Si jo mateix, allà en els ditxosos temps de la meua joventut (no tinc per què amagar aquesta falta) quan era aixelabrat com ara sou vosaltres, també vaig tenir l'atreviment de posar-hi els peus algun cop... Apa, home, digui!—insistí el doctor.—Cases de p...s...

Per fi, després de tantes raons, s'animà el xicot, i amb tota la naturalitat d'aquest mon exclamà, com qui es treu un gran pes de sobre:

—Cases de... *prostitutes*...

Barrila general entre'ls estudiants al sentir aquestes paraules, i en mig d'ella, destacant-se com un potent tró, la veu indignada del doctor Doménech que diu:

—De préstams!... so troc de cóniam, desvergonyit, insolent! Per quí m'ha pres?... Surti immediatament de classe!

Si qu'estava enterat!

El senyor Garriga examinava a un alumne que no sabia de què anava.

El catedràtic, per a acabar d'un cop, decidí fer-li la darrera pregunta:

—Vamos a ver: Don Miguel de Cervantes.

L'alumne abandona el programa i s'en va al seu seient.

—¿Dónde va usted?

—Como que he visto que llamaba a otro!

Aventura d'estudiant

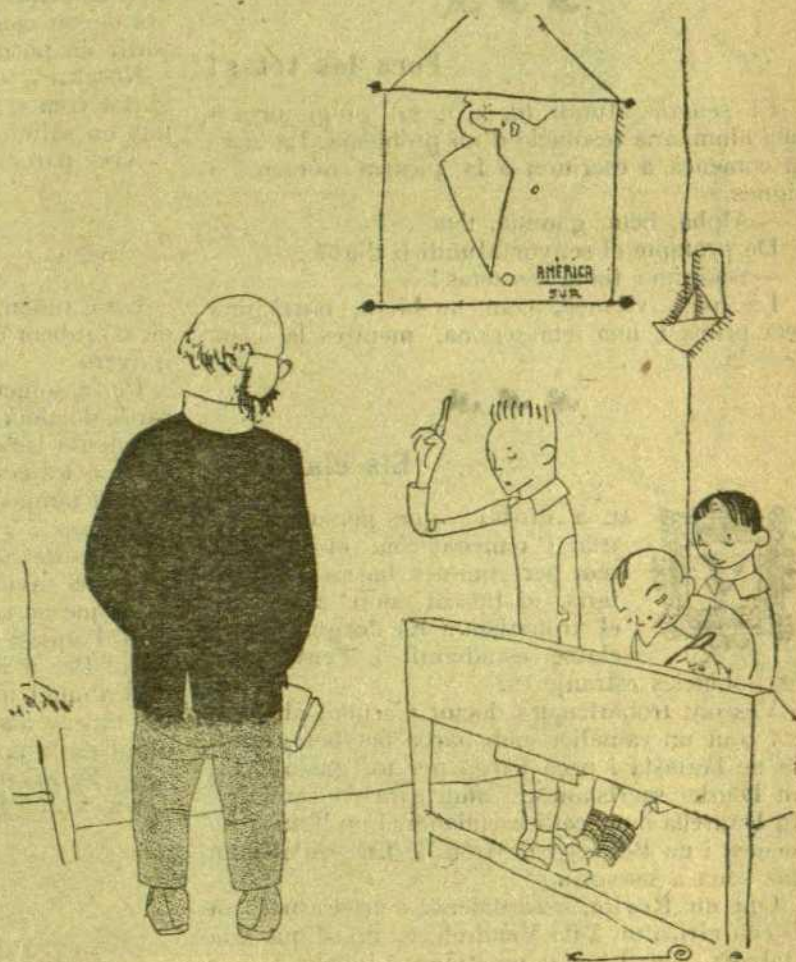
N Rafalet era un estudiant virtuós. Avans de baixar a ciutat sa mare li havia repetit molt l'encàrreg:

—Sobre tot res de donotes, que't buidarien la bossa que no t'en adonaries!...

En Rafalet seguia el maternal concell. Mes, un dia va passar aprop seu una xicota que... Vaja! La Naturalesa va reclamar lo seu amb un gest enèrgic, i el minyó va seguir-la. (A la fulana, no a la Naturalesa.)

Ella, qu'era un d'aquells tipets de deixem encendre, s'enfilà escales amunt d'una casa del carrer de'n Socas i en Rafalet al darrera. Mes, al ser aprop del replà en minyó va sentir la vergonya de lo que anava a fer: recordà els concells de sa mare; pensà en les contingències que podien venir, sempre doloroses; rumià que valia més gastar el nap en llibres de text i... passà el replà de llarg.

—Què? Que no entres?

—Senyor mestre, em deixa anar a fer menors?

—I ara! Tant petit ja...

—S'equivoca, senyora. Vaig al pis de dalt...
I s'enfilà escales amunt. Un cop arribat al replà de dalt, observà que la fulana se'l mirava per l'ull de l'escala, tot remugant paraulotes. Què fer? No hi havia més remei que trucar, preguntar per el primer nom que li passés per la gorra i entornar-s'en. Així se salvava la situació.

En Rafelet trucà.

—Què se li ofereix?—preguntà una dona grossa i bigotuda que l'anà a obrir.

—Viu... aquí... un tal... don... Pere...

—Don Pere? Sí, senyor. Passi.

En Rafelet insistí:

—Don... Pere... Sistacs...

—Sí, sí! Viu aquí; entri...

—Es que...

—Noies! Mireu quin jove més guapo demana per el senyor Pere no sé què...

I sortí un estol de ninfes retocades, i en Rafelet es veié perdut i... al cap de mitja hora en sortí moix i escorregut i amb la pena d'haver oblidat els concells de la seva mare.

Rès: que deixà un plat fort per un plat de seques...

Fora les tetas!

El senyor Mundi (q. a. c. s.) preguntava a una alumna la resolució d'un problema. La xicota començà a escriure a la pizarra números i signes.

—Alpha, beta, gamma, teta...

De prompte el senyor Mundi li digué:

—Señorita: fuera las tetas!...

La noia, vermella com un bitxo, borrà una teta prima i una teta segona, mentres la classe...

Els claustrers

AL a dir-ho, que personal tant triat i remenat com el que gastem per aquestos barris universitaris, ni buscat amb candeletes el trobaríem. Es l'orgull de la classe estudiantil i l'enveja de les potencies estrangeres.

Ves ont trobarien un doctor Carulla, alt i sapat com un camàlic, amb barba berebere, ermilla de fantasia i peça llarga per tot gasto? Ont un Darder sacristanesc i amb cara de candor, i un Daurella monacal i bacallaner, i un Trías i remenes, i un Batlles i Bertrán de Lis, qu'es nom que sona a senyoriu?

Ont un Rovira, escardalenc, i un Parpal, tot lo contrari, i un Vila Vendrell, ex no sé què a la Habana, i un Llopart vaselínesc i bibelot?

I què m'en diuen d'en Vila Nadal, tant extravagant, i d'en Domenech, el posturero, i del

cap gros del Hernández, i del ull tapat de l'Escriche, l'anti-taurofil?

I de la cacatúa d'en Domenech i Montaner, i l'elegancia nerviosa de l'Alcober, i la carassa d'en Jujol i la cara dramàtica d'en Nebot, i la tetrica d'en Casamada, i la vivor secretarial de l'Algarra?

I les aventures del corrido Cuello, i la cara d'oliva d'en Lasarte, i les etxures d'en Sánchez Diezma, i l'oratoria d'en Dualde, i la fosilisació d'en Planas i Casals, i la serietat d'en Boix, i la shotiesca figura d'en Borrell?

Com no parlar del Azúa, exemplar raro, i del génit d'en Raboso, i la bondat d'en Miras, i la cara de desmama criatures d'en Bartrina, i els dos abrics d'en Giménez de Castro?

L'elegancia paletil d'en Bayó, la por que fa en Font, la barba d'en Calleja, la cara de capellà d'en Planella, els ossos d'en Pi i Sunyer, la figureta de l'Arana, la patxoca d'en Díaz, el charlotament d'en Benito, la bona fé d'en González del Castillo, les ausències d'en Rubio i Lluch, la força d'en Soler, l'elegancia petronil d'en Goizueta, la germanofilia d'en Murua, els bons colors d'en Martínez Vargas, la pinta sultanésca d'en González Prats, i mil figures més, son dignes de ser cantades en poemes i romansos i de sortir en postals.

Nosaltres, quina falta d'espai no ens permet garlar com voldríem, ens limitem a endressar a tots un saludo cordial.

Ave, patums!

Un peix

Un estudiant, fill de Sitges, anà a examinar-se de no sabem quina assignatura a l'Escola d'Enginyers.

Per a solucionar un problema que varen indicar-li demanà unes taules de Logaritmes. Li varen donar les de Vázquez Queipo i va sortir amb que no les coneixia. Li varen donar les de Bartrina i tampoc.

—Pues... ¿cuáles ha manejado usted?

—Las de Schrön.

Varen enviar a la Biblioteca a cercar-les i resultà que un catedràtic les tenia a casa. Anaren a casa d'aquest i resultà que les havia deixat a un amic. Per fi les trobaren després de fer esperar al Tribunal un parell d'horetes, i quan el xicot les tingué als dits se les mira i deixant-les demunt de la taula, digué:

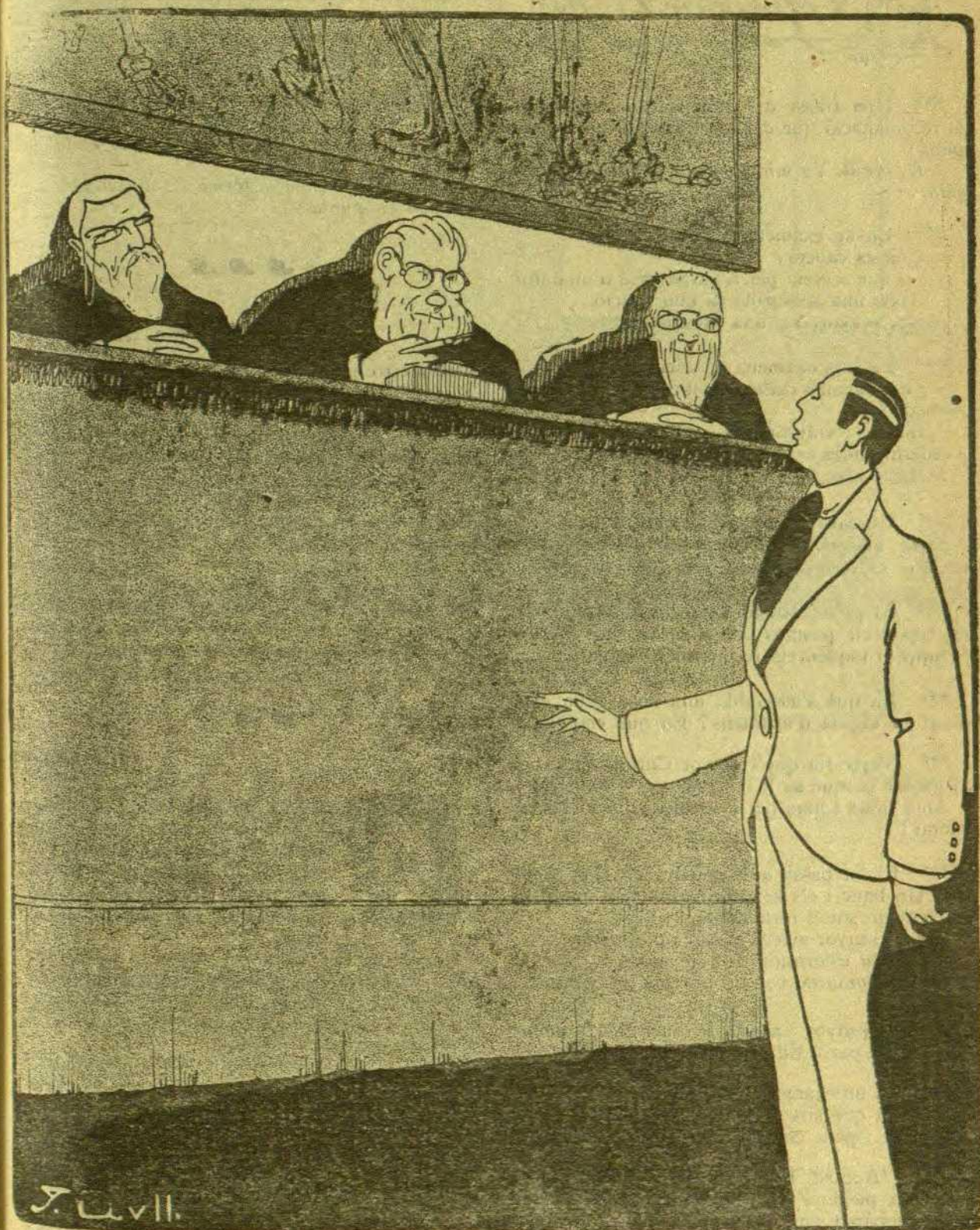
—¿Permiten ustedes que me retire?

I s'en anà tant fresc.

Pensament

L'estudiant que, en lloc d'estudiar juga al billar i els exàmens li son favorables, l'aproven per carambola.

—Quin nom tenen els orguens reproductors femenins?

—No m'en recordo. Oh: i això que ara mateix els tenia a la punta de la llengua!

*** Una frase del gran Carulla, resposta a la recomanació que del seu fill li feu un amantent papà:

—*Es inútil. Yo mido a todos por el mismo trasero.*

*** En un exàmen de Dret:

—Què es caució?

—Lo que serveix per a garantir-se d'una altre.

—Així una sombrilla es una caució...

—No, senyor. Es una precaució.

*** En uns exàmens de Medicina:

—¿En cuántas clases clasificaría usted las enfermedades?

—En dos: enfermedades de las que se muere y enfermedades de los que no se muere.

Malgrat això el varen suspendre.

*** Una altre frase del gran Carulla:

Si la quinina produce perturbaciones gástricas a la enferma, hay que darla por el recto.

*** El pollo Rusiñol encare magreija. Té un cop d'ull pasmós per a cercar lloc al cine. Sempre li toquen els reconcs més amagats.

*** En què s'assembla una lloca a un estudiant en vigília d'exàmens? En que *empolla*.

*** S'ens diu que'l doctor Carulla està molt disgustat perquè se li ha acabat el kilomètric.

Amb tants solars per a escoles com hi ha per visitar!

*** El fet passà a la càtedra de Don Antonio. Un banc i els seus ocupants s'en anà a terra fent un soroll formidable.

El bon senyor aixecà el cap i preguntà:

—¿Quién estornuda de este modo?

Don Antonio no veu un burro a dos passos.

*** Al senyor Lasarte li diuen sus alumnes «el hombre pez.» Ell diu que això es enveja.

*** En un exàmen de química:

—¿Para qué sirve el negro... animal?

—Pues... para clarificar el azúcar... bruto!

*** L'August Font, immortal autor de la sombrilla plegada que remata la Catedral, un cop va topar-se amb un alumne que cantava.

—Ja sab jo quí soc?—va preguntar-li.

—El bedel...

El pobre senyor per poc es fereix.

*** El senyor Alcobé, aquell senyor que volia ser senador i no varen voler donar-li el gust, examinava a un alumne que anava de buit:

—¿Qué es un barómetro?

—Pues... un tubo... con unos agujeros...

—¿Eso es una flauta y no un barómetro!

*** Frases célebres del ja difunt Mir i Narro:

El corazón tiene la forma de una gaila gallega.

Los ofidios tienen la forma de un cilindro terminado en punta.

En una escola

El mestre pregunta la lliçó a en Papitu, noi de sis anys, i li diu:

—A ver, Pepito: dime un animal cuadrúpedo.

El marrec se posa a rumiar, i no sabent què contestar per fi va dir:

—Una gallina.

—No, hombre, no—digué el mestre.—Animal cuadrúpedo es el que tiene cuatro patas. Por ejemplo: un burro.

—No, senyor.

—¿Cómo que no? ¿Por qué?

—Perque el meu tío ahir en va comprar un, i jo el vaig anar a veurer a la cort, i en tenia cinc de potes, però una no li tocava a terra.

Ull clínic

NAVEN de visita un metge molt expert acompanyat d'un futur metge. Aquest no era allò que se'n diu un cap molt espavilat; més aviat tirava cap a l'altre cantó. Però, s'hi fixava, s'hi fixava...

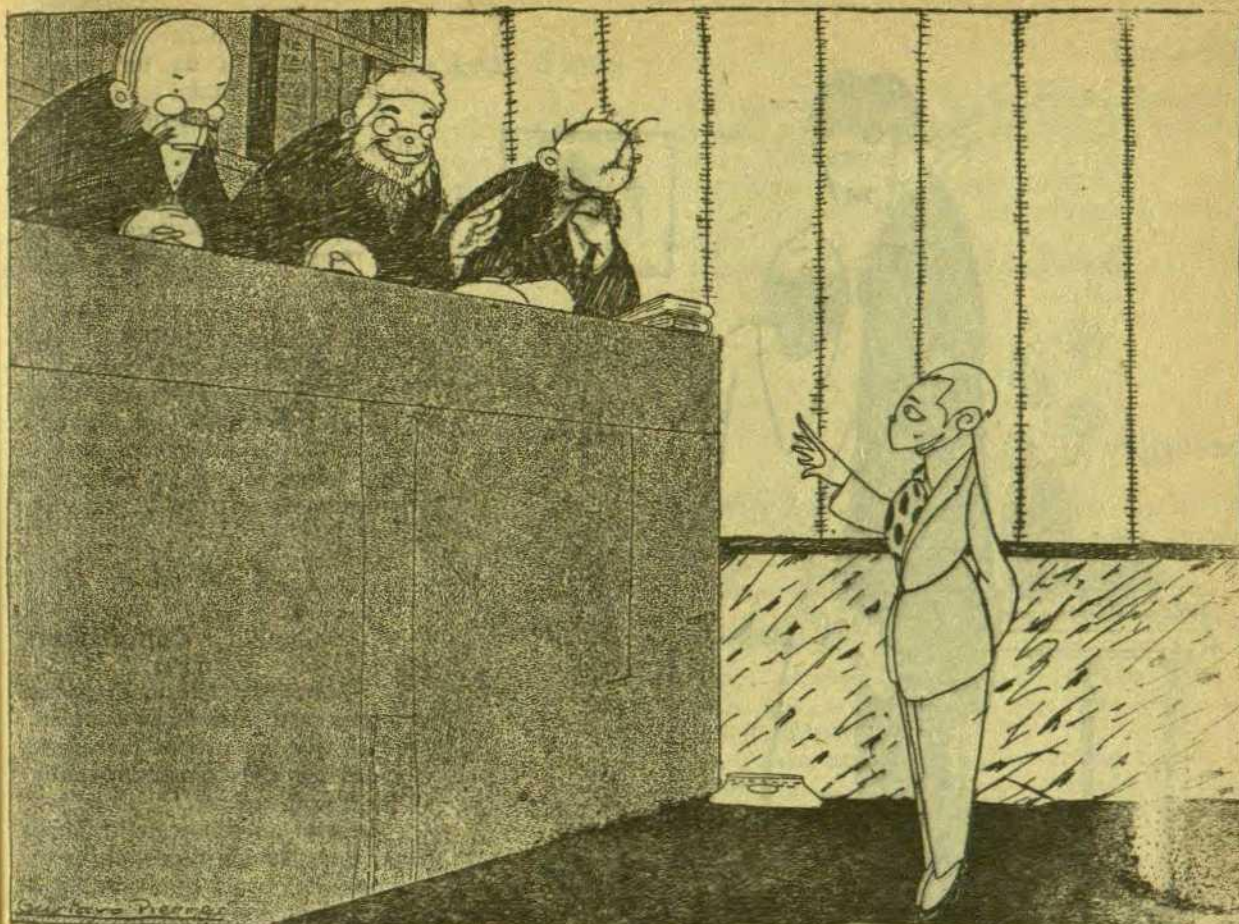
En una de les visites el metge es quedà sorprès. Esperava que'l malalt estés molt millorat i se'l trobà ensopit de mala manera. De sopte, mirant a la mestressa amb gran fixesa li dirigí la següent inesperada pregunta:

—Que li heu donat taronja a n'aquest malalt? A n'aquest malalt li heu donat taronja!... Quin disbarat!!

—Sí, senyor, sí!—contestà l'interrogada, amb gran estorament.—Ai, reina Santíssima! Que vol dir que li serà molt mal? Com ho ha conegut?

—I es clar que n'hi serà! Prou que ho he conegut que havia menjat taronja! Com hi ha Deu!...

Aquesta escena impresionà vivament al apre-

Exàmen de medicina:

- Què faria vostè en un cas de rabia?
- Jugar-hi amb prudència, perquè s'hi pert molt fàcilment.

nent de galeno, i quan foren al carrer va correr a preguntar a son company:

—Carai! Com ho ha conegut que havia menjat taronja?

—Animal! Que no has vist les pells a sota el llit? S'ha de fer l'ull molt viu en aquest món. Quan visitis t'has de fixar en tot.

Al cap d'un any que l'estudiant ja era metge també es trobà amb un malalt empitjorat de repent, i obrint molt l'ull, segons concell de son antic company, preguntà candorosament, cregut de que anava a donar el gran cop de gràcia:

—Que li heu donat palla a n'aquest malalt?... A n'aquest home li heu donat palla! Ha menjat palla!...

Havia vist uns brins de palla sota el llit.
Era la palla de la màrfaga!!

Un xisto

L'Avi va anar a Montjuich en busca de fòssils. Eren aprop dels glacis quan un dels estudiants es posà a cridar com un desesperat:

—¡ Señor Vila! ¡ Señor Vila!

Aquest tombà el cap.

—¿ Qué pasa?

—Allí... allí... dos fósiles...

—Tráigalos usted.

—Se los llevan unos soldados.

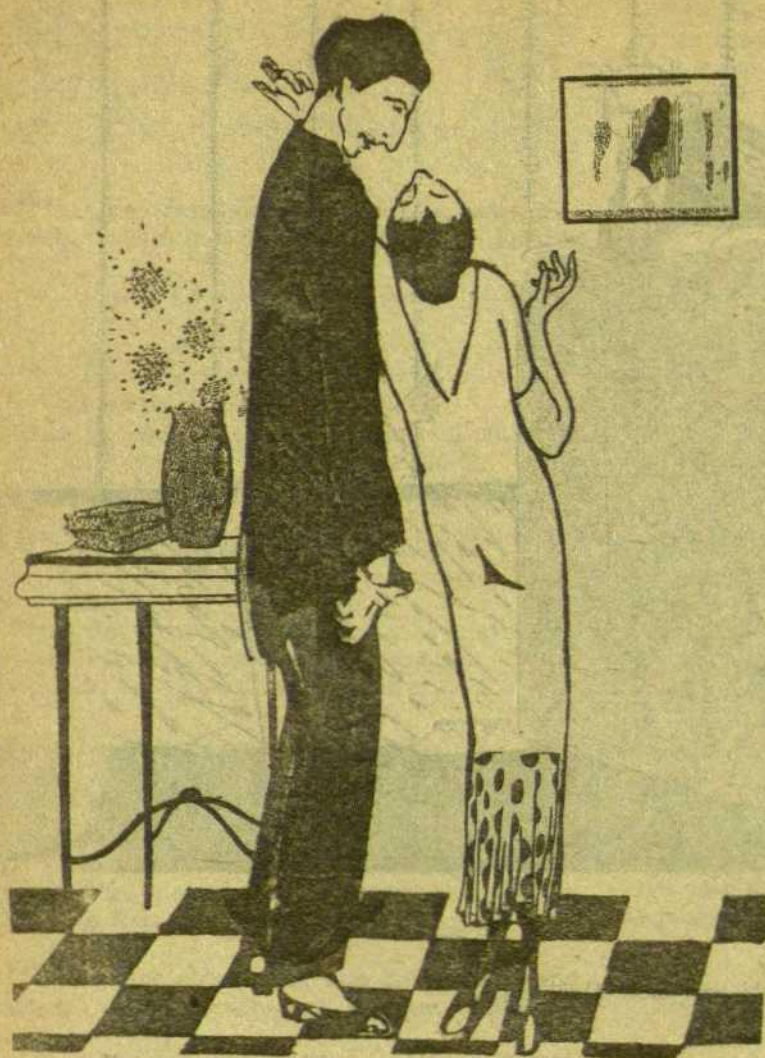
—¿ Qué clase de fósiles son?

—Pues... ¡ Fosiles Maüser!

Un comble

Acabava de finir la classe, durant la qual el catedràtic s'havia ocupat incidentalment del càstic que la justícia divina es va veure obligada a inferir a les nefandes ciutats de Sodoma, Gomorra, Adama, Seboim i Segor.

—Ai, Joanet, estic amb angunia! Tinc dues faltes!
—Per això t'apures? El catedràtic diu que jo en tino vuit, i estic tant fresc.

Dirigint-se a un rotllo format per escolars s'explicà d'aquesta faísó:

—Vostès saben ben bé les causes per les quals l'Etern castigà a les ciutats a que avui m'he referit?

Els escolars se miraven l'un a l'altre com interrogant-se, i per fi un exclamà:

—Francament, jo, no.

A seguit tots manifestaren una igual ignorància.

—Ja m'ho pensava—afegí el professor—i es per això que acabo de fer semblant pregunta. Quant s'estudia l'Historia Sagrada, s'es molt jovenet, aprenent-se molta cosa per rutina, ademés de que certs extrems no poden explicar-se oficialment per part del professor amb tota claretat degut a l'escabrositat del assumpte. Jo mateix, oficialment, no'ls diria lo que ara els vaig

a dir familiarment. Vostès no ignoren que hi ha un animal anomenat la cigala.

Extranyesa general i mitjes rialletes.

—No es cert?

Assentiment general.

—Doncs bé; busqui'n en el seu pensament un simil a aital bestia.

Gran gatzara i veus sorolloses de: «Ja està! Ja'l tinc!» etc.

—Doncs bé; els moradors d'aquelles nefastes ciutats s'havien entregat a l'adoració de aital simil, portant-lo a una veritable adoració; a un cult. Em comprenen, senyors?

Complicitat

A l'Hospital Clinic hi ha un metge, catedràtic de la Facultat, a qui, segons propia manifestació, el pés dels seus ronyons no l'ha deixat creixer.

Aquest metge-catedràtic se veu que deu tenir uns altres ronyons cerebrals que tampoc li han deixat creixer massa el cervell.

Un dia, mentres operava a una criatura indefensa, va reventar una víscera produint un veritable surtidor, i, tot atrafegat, en aquell moment, no sapient què fer, se li va ocorrer acostar una palangana que va trobar a terra, a ran del trau que havia fet a la pobre criatureta, exposant-la, per lo tant, a una infecció.

Un dels estudiants que presenciava aquella... diguem-ne operació, va dir a un seu company:

—Anem, noi, anem, que'ns farien anar a declarar!...

Ingenuïtat

El catedràtic no acudí aquell dia a l'aula i el suplent explicà. De prompte, el soroll d'un esquadró de caballeria que passa per la plaça distreu la ja prou distreta atenció de la classe.

—¿Què hay? ¿Què es eso?—pregunta el suplent.

—Un escuadrón de caballeria.

—¿Aquí no hay más caballeria que yo! Sensació.

La gent d'aula

No es pensin pas que sigui cosa fàcil parlar de la gent d'aula. Es un gremi tant complexe i tant elàstic, té tants matisos i tantes giragoneses, que per a fer-ne un estudi com cal amb cites i tot (doncs nosaltres a les cites hi tenim una afició boja), ens caldria un espai que no tenim, un paper que no es prudent gastar i unes ganes de fer feines de les que n'estem molt lluny, ara com ara.

Els que han viscut la vida d'aula, els que han passat per la nostre Universitat aquells anys de barrila i estudi, els que s'han vist davant d'un tribunal, peixos de cap a peus, amb la esfereïdora amenaça d'un suspens inevitable, recordaran, al llegir-nos, coses ja passades, quin recort, lluny d'esborrar-se es conserva fresc com el peix amb nievelina i que encare, devegades, fa somriurer al home de carrera que ja ha posat seny i ha fet forrolla.

—Aquella que n'hi varem fer al Estanyol!... Aquella carbassa que'ns va donar en Recasens! La cogida que va donar-nos la Pura, avui *honrada* i bigotuda dispesera!

I molts caps blancs voldrien treure's alguns anys del demunt i tornar-hi.

Anem al grà, que sortir ara amb sentimentalismes, potser es fer un riu fora del test, i parlem de la gent d'Aula actual, de la nostra, de la jovenalla que estudia o ho imita, que cada dia s'ens torna més seria i fa política i gasta ulleres, i deixa passar femelles sense dils-hi un pecat i oblidar aquella tradicional grimegia no gaire llunyana.

Està clar que'ls que posen seny no son tots, que si ho fossin, pobres de nosaltres! Encare queden escolars de cine i de grimegia, de acudits i set i mig, de barrila inofensiva i de bon humor acreditat. Son els que reneguen de la cursileria ambient, que fa fer ganyota de velluria a la joventut desjovenada.

Mes, els acudits d'aquella època ja no s'estilen. Allò de que, quan un catedràtic va dir a un estudiant tarambana: «Coja usted la puerta y lárghese», aquest es treïés un tornavis de la butxaca i es posés a descargolar la porta «per endur-se-la»; allò de que un estudiant es disfrecés de llimpia i netejés una sabata al senyor Garriga, i quant aquest presentés l'altre li respongués: «Per lo que paga, amb una ja en té prou»; allò de fer orquestes a classe i fer-hi banquets i anar a buscar cargols per a fer-los fer carreres de velocitat en plena Aula, i fer serenates—exemple: el chor «El Clitoris»—i per fi, aquells balls de piano en els patis universitaris, han passat a l'història. Avui, l'estudiant pensa en l'endemà i això l'ensopeix.

Per això si volen saber coses de gent d'Aula, tenen que girar la vista enrera.

Què hi farem si es així!

Lactancia

Un alumne entrà a la classe del senyor Darder amb mitja horeta de retràs. El catedràtic, cremat, l'increpà:

—¿Como llega usted tan tarde?

—La criada no me ha hecho venir la leche a tiempo.

Rialles, tos... i explicació del alumne.

No hi feia falta.

El «Cipriano»

El «Cipriano» cabaret, era un monument. El «Cipriano» revista, una Bíblia. En el primer, la classe estudiantil hi grimegiava de valent i feia pràctiques de tango i de toqueix. En la segona, la literatura escolar hi tenia un portaveu digne i honrat que no's venia en cap dels sentits que n'habilla la paraula.

En l'antre fosc i tortuós de Aribau Street, ont la jovenalla escolar *si que també* barrilaire apuntava cassos de rabia i feia exploracions cutànies, amb el concurs d'un xamós escamot de retalls de dòna, baix la vigilància d'una bona senyora bigotuda, s'hi respirava un ambient de cosa grossa, moderna, europea, que fins als catedràtics els hi feia salivera.

I en les planes ciprianines, ont en Roure hi deixava anar son humorisme melancòlic i ont el nostre Ele hi feia gargots que semblaven fisonòmies, hi desfilaven professors i alumnes, bedels i bailarines en alegre promiscuitat i s'hi feia extensió universitària, tant extensa que molts dels seus retalls han arribat fins a les nostres desaprensives columnes.

Moriren els dos «Ciprianos. Mes, què hi fa, si cada estudiant en porta pels endintres, lo menys, lo menys, una dotzena?

Planxa!

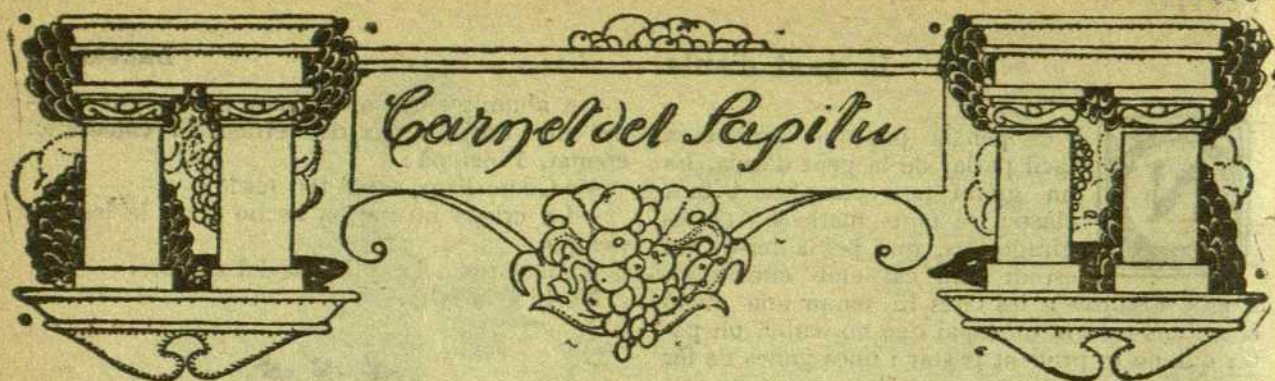
Un cop, anà a visitar a un catedràtic, per no sabem què dels estudis, una comissió d'alumnes.

El pobre senyor els rebé molt neguitós.

—No estranyin que'ls tracti amb confiança. No estic per etiquetes. Contin: la meva dòna em va de part! Mes, per això, diguin, diguin...

Un cop acabada la visita, la comissió es despedí, i el que feia de cap de colla deixà anar la següent frase:

—Ah! I ens alegrariem que lo de la seva senyora no fos res...

DE LA FARANDULA INSTRUCTIVA

Professors i catedràtics,
tant de l'Universitat
com també de les Escoles,
l'Institut i l'Hospital,
amb abnegació entusiasta
es fan un tip d'ensenyar,
mes es precis reconeix
que hi ha una classe social
qu'ensenyia molt més encare,
com es l'acreditat ram
de llores i bailarines

qu'en alguns cafès cantants
ensenyen fins les vergonyes
per vint o vintidós rals.

Com tots els organismes, ara pensa
per Junes de defensa
el gremi d'estudiants
i espera que'l Govern les autoritzi
i al ensemps realitzi
reformes importants.
L'aspiració suprema de la classe
es que la carabaça
s'anuli, pel seu bé,
i que les vacances ara comencin
i les festes no vengin
fins al deu de febré.

Un estudiant calavera,
prò amb més talent qu'en Galdós,
durant un sol curs va tindre
amb tres noies relacions.
A les tres va arrebatat-ls'hi
de la llur virtut la flor
i, oh paradoxa terrible
com no s'haurà vist al mon!

en els exàmens van dar-li

tres matrícules d'honor!

Recorts d'un estudiant
del any mil noucents tres
qu'es ara ja un xic graa
i ja no estudia rés.

¡Felices tiempos pasados
en que, al salir de las aulas,
ibamos a hacer ¡cuitados!
caramboles per tres taules!
¡Lejanos días dichosos
que para apagar la sed
bebíamos los sabrosos
gelats del famós Jaumet!
Tardes llenas de venturas
en que para repasar
todas las asignaturas
nos íbamos a... jugar.

Días, al reir propensos,
si bien de curso al final,
todos estaban *suspensos*
del fallo del tribunal.
¡Oh, tiempos del gran Gurría
y el toscó Mir y Navarro!
¡Qué feliz el que podía
presumir con un cigarro!
¡Hoy, al recordar aquello,
siento el alma estremecer,
porque aquel tiempo tan bello
pasó para no volver!

QUAN LA PRIMAVERA ARRIVA ...

Els plátanos i la crisi del sucre

HEM entrat a la Primavera de plé a plé. Ja som a aquella época del any en que t'ofereixen violetes a les Rambles i te surten grans al clatell. El senyor Esteve, que retirava cada nit a les deu des de Octubre, ja surt a pendrer café al Continental; el corrido noctàmbul que fins fa poc quan sortia del Excelsior se cobria amb un abric de pells i s'enbufandava fins als ulls, abandona l'abric i se posa d'entretemps. Es la Primavera. Son les sangs que volten per les nostres venes amb un burgit que sembla el tranvia de Les Planes dins el túnel de Vallvidrera. Aquell noi fredoluc que no veies a les nits feia un segle, ja retira a les tres; en Fulano, que estava malalt, te ve a empaitar com si li deguessis calers i te parla d'anar de juerga; en Mengano, que estava ensopit perquè havia renyit amb la querida, ja exhibeix un semblant més satisfet que si la dispesera li hagués augmentat la racció de llo-millo; i un, a força de veurer totes aquestes cares alegres, acaba també per a reviscolar-se i se posa alegroï com un vell de cà la Cinta quan li presenten una menor.

Per què el sexe contrari, la costella qu'el Creador va donar-nos per a que ens fes companyia en el mon i ens cuidés la roba interior, per què la famella no participa del mateix goig intens de viure de la Primavera? Car es un fet constatat qu'en aquesta época del any, les xicotes, sobre tot, des d'els dotze anys que comencen a deixar les nines per a pensar en ninots i les pilotes per altres pilotes, fins als vint-i-tres, data fatal en que perden ses il·lusions de nenes i deixen d'agradarls-hi els pixa-tinters amb sabates rosses i els adroguers amb coll i corbata, per a pensar seriosament en el fadrí manyà amb sis pessetes o el tenedor de llibres senyoestevista amb trenta cinc duros, apenes comencen a abandonar l'abric que durant l'hivern ens ha privat de la contemplació de les adorables curves llurs, en lloc d'enrogir-se'ls les galtes i caminar més alegres, amb saltironets d'aurenetes enjogassades, passen lentes, pàlides, amb una careta estirada, d'una grogor de cera—no goso dir verge per por a les falsificacions—iluminada per dos ulls molt grossos i molt oberts, enquadrats pel misteri d'unes ulleres fones com una caverna de pel·licola yanqui.

Jo ho he descobert sens voler. Estava l'altre dia assentat a la porta d'un bar, prenent una taca de café amb un raquitic *croissant*. Devant meu, al balcó d'un primer pies, una xicota cosia, mirant al carrer. Tindria uns disset anys, era primeta i fina, i sa careta lànguia i exangüe la deixo per a un poeta futurista que trobi uns versos algebraics per a fer aquella descripció. Els

seus ulls, uns ulls blaus tristos, de peix decomissat per descomposició, s'allargaven melancòlicament al lluny.—Pobre poncelleta pansida!—vaig exclamar jo, tornant als meus bons temps que feia versos a una nena de l'Esquerra del Aixamplis.—Contem la teva tistes! Somnies en l'aimant absent? El teu amor es contrariat?—Ja anava a insinuar-li una mirada, quan sa vista es posà fixament sobre la cantonada. —Serà el seu xicot?—vaig pensar jo. Però els seus ulls restaven fixos com en una súplica amorosa... Un Tenori ingrat, allavors... Vaig mirar cap al lloc indicat, i allavors vaig reconeixer mon erro. Sa vista no estava clavada sobre cap bohemí romàntic, ni sobre cap militar d'aire marcial i bigoti seductor, ni sobre cap el·legant amb talla de figurí. Lo que atreia les mirades de la xicota era, senzillament... un vulgar carretó de plátanos!

Jo vaig llegir en un moment tot el poema tropical d'aquells ulls. Era el plátano que despertava en son cervell impresionable de nena romàntica, l'evocació de l'incomparable grandesa dels arbres que s'elevan majestuosos al mig de la boscuria de les gran selves americanes; les cascades que s'esparramen amb un esclat sorollós, i la palla, la palla de les hisendes, per demunt de la que a vegades corren les serps groixudes, com diré jo? com una mala cosa.

Vet-aquí perquè a la Primavera les nenes es tornen grogues i es miren amb melancolia els carretons de plátanos.

Jo, la veritat, me resistia a tractar aquest tema, però avui al café m'han suprimit un terço de sucre, i vaja, em sublevo! Després de la crisi del carbó, de la crisi de la bencina, de la crisi del cotó i de les crissis del ministeri, la crisi del sucre es ja massa! I saben qui en té la culpa? El plátano! A mí no m'ho treu ningú del cap. El plátano, tou i dolç com una promesa d'enamorada, es inofensiu, hi convinc, però es un delinqüent per complicitat, millor dit, per inducció. Atormenta el cervell de les xicotes i les incita a endolcir llur vida amb la reducció del seu ideal a una pastanaga simbólica... I d'aquí la crisi del sucre...

Pregunta i resposta

En Ramón faltà a classe per primera volta i s'en anà a fer unes partidetes de billar.

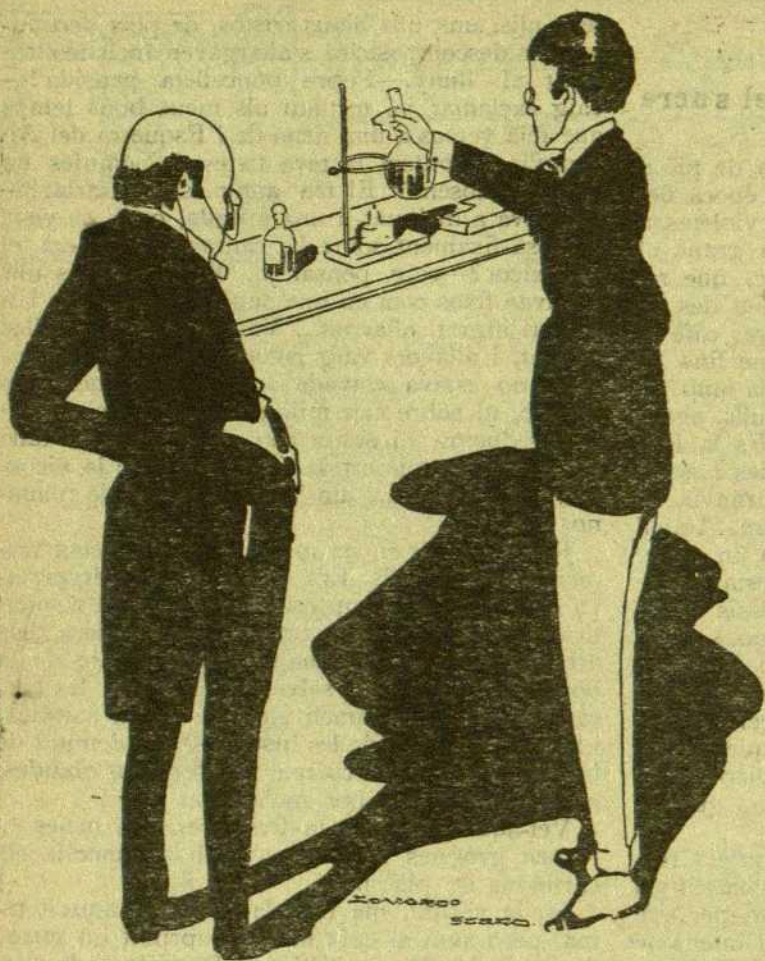
A l'endemà, el catedràtic va preguntar-li:

—A ver, señor Querol: ¿Qué opina usted de las Siete partidas?

I en Ramón, creient sa falta descoberta, respongué:

—Verá usted. Yo solo gané tres porque no domino las tablas como Recasens...

Espectació.

—Quina cara fas de son, avui!

—Es que m'han preguntat a classe i no he pogut dormir.

Pensaments

Molts estudiants universitaris tenen més talent davant del billar que frec a frec del catedràtic.

Tot alumne que s'examina obté premi, puig fins el que no sab contestar a les preguntes del mestre s'emporta *notable*... carabaça.

L'Universitat té aprenents d'advocat que coneixen les lleis a la punta del taco.

Hi ha estudiant universitari tant graciós que, estudiant sobre el billar amb el taco a les mans, fins fa riurer al panyo.

Alguna que altre alumna, quan surt del Palau de l'Alta Instrucció, se fica dins del Palau de l'Aixamplis... per a estudiar «Les delícies del Amor».

Un dia varem trobar a en Lluïset més content que unes Pasqües.

—He engatusat al gueto. M'envia a Madrid a estudiar la carrera d'enginyer de mines. Una mina, noi. Em passarà cinquanta naps al mes...

Als pocs dies reberem una carta d'en Lluïset, un de quins troços deia:

«Això es la gloria. Ja m'he jugat les matrícules. Tinc una fulana pistonuda. Etc., etc.»

Al parell de mesos ens toquem amb el pare d'en Lluïset.

—M'en vaig a Madrid a veure el noi—va dir-nos.—N'estic molt content perquè a la *cuenta* estudia de debó. Li porto un regalet...

A la mitja horeta enviem un telefonema a en Lluïset. Som o no som amics!

«Ull viu, que ve ton pare.»

Passen un parell de mesos, i oh sorpresa! ens trovem a en Lluïset de dependent a «La Filosofía».

—Tu aquí?

Queda avergonyit, mes aviat es refà i es clava a riurer.

—Una tragedia, noi. Arribà mon pare i tot anà com una seda. Jo vinga ensenyar-li llibres i ell vinga afuixar Amadeos. Mes, un dia se li acut que l'acompanyi a veure Madrid. Passem davant d'un edifici molt gran i em pregunta:

—Qu'es aquesta casa tant maca?

—No ho sé pas. Es el primer cop que vinc per aquestos barris.

Ell que sí que va hi ho pregunta a un guardià.

—Es la Escuela de Ingenieros de Minas.

—El pare em mira sorprés, em fa anar a casa i... Madapolan vol, senyora? Segui, segui...

Una broma pesada

Ja ho crec que va ser pesada! Afigürint-se que'n Robert, estudiant de Dret, necessità, per un assumpte de faldilles, fer unes quantes campanes; mes com que'ls exàmens estaven aprop i no li convenien més faltes a la llista, anà a trobar a en Ricart, intim amic seu, que feia poc que havia acabat la carrera de metge.

—Mira, noi: fes-me un certificat de que he estat malalt. Pots posar-hi la malaltia que vulguis. La qüestió es fumar-me uns quans dies la classe.

En Ricart, qu'era un guasón, va omplir el cer-

GEROGLIFIC N.º 121

tificat, qu'en Robert es ficà a la butxaca i entregà al catedràtic, al cap d'alguns dies, quan tornà a la classe.

—Oiga, señor Robert—va dir-li el catedràtic després de llegir el document excusador.—¿Es amigo suyo este médico?

—Es... el médico de mi familia...

—Pues este papel corresponderà a su hermana...

El bromista d'en Ricart havia certificat que'n Robert «guardaba cama a consecuencia de unas fiebres puerperales!»

Del carnet d'un escolar

El difunt Cortejón preguntà a un alumne per un conegut personatge del «Gil Blas de Santillana». El xicot no el recordava i uns varen apuntar-li en veu baixa: «El doctor Sangredo.»

L'interrogat sentí quelcom i molt seri, diu:

—Ah, sí! Don Tancredo.

El doctor Carulla encare té trenta Anuaris per a regalar. Ull viu!

Preguntaren un dia per a en Daurella. El beidel va fer amb gran finura:

—Que'l volen veurer com a filosof, com a catedràtic o com a bacallaner?

En un exàmen:

—Dígame usted un ejemplo de deuda flotante.

—Pues... un buque hipotecado.

Una frase del doctor Valentí:

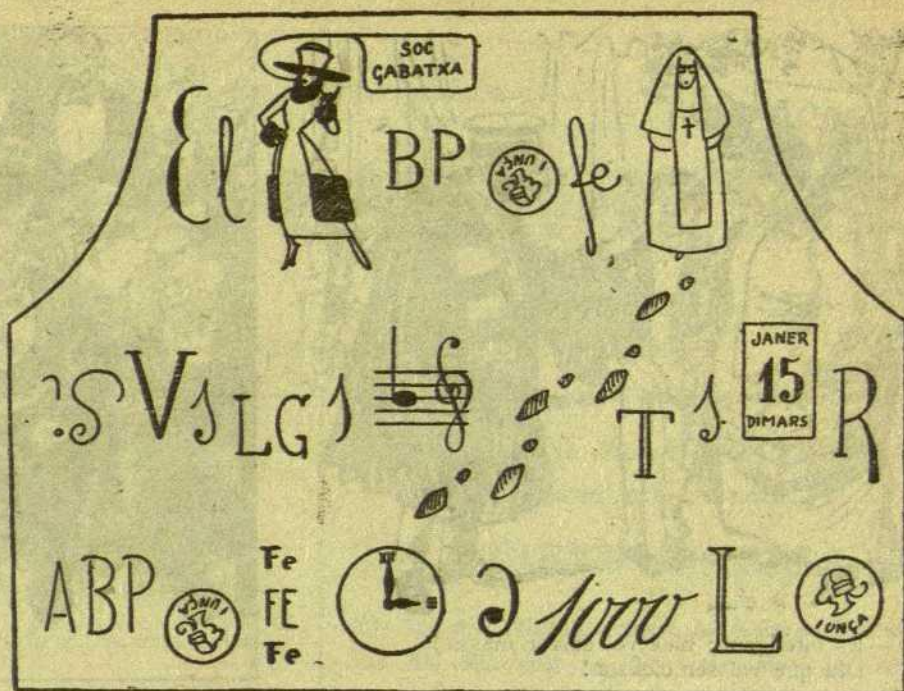
«Dentro de treinta o cuarenta años, cuando otro explique la asignatura...»

Caramba amb el abuelo!

AQUEST NUMERO HA SIGUT SOTMES A LA CENSURA MILITAR

CORRESPONDENCIA

Toque'm els etc.: Arri allà, cotxino!—Flirt: Es llàstima que no ens hagi enviat res estudiant

SOLUCIO DEL GEROGLIFIC NUM. 118

Bon professor i guapa dòna sempre ensenyen cosa bona.

til aquesta volta.—Una libre: Ho aprofitarem, encare que amb aquesta paraula s'hi ha jugat massa.—Baró de Trenca Fils: Al arxiu. Recorts a la senyora.—M. Porta: El quènto anirà, més el ninot ni que'ns omplís de calderilla.—Mallol: El guardem i molt serà que amb el temps no n'hi fiquem algú.—Un papitaire: Ja s'ha dit i ens sab molt greu, doncs està molt ben xafat.—X. Y. N. (Aria) etc.: La xafardería anirà, si no surt cap destorb.—Polit: I ara! Que té pa al ull!—L. Etós: S'aprofitarà fent-ho extensiu a varis cines ont també s'apama de valent.—Un de Cassà etc.: Anirà.—M. Far etc.: Quina mania en posar pseudònims quilomètrics! Que no ho saben que'l paper va car?—S. Alvadí: Això té més anys que'n Weyler.—R. Duch: No mata.—Palpis, Lloro mut, K. Lent, Una del 19 i Roberto: Va.—Patacada Seca: Estigui tranquil que'n Buendía es immortal. Ara descansa. Sòmimes, K. K. Dolsa i Torrat: Endevinat.—Salpassé: Conformes.

Aquesta setmana la correspondència ha anat molt magreta, degut a tot allò que vostès ja saben. Què hi farem! Més feina per la setmana vinent!

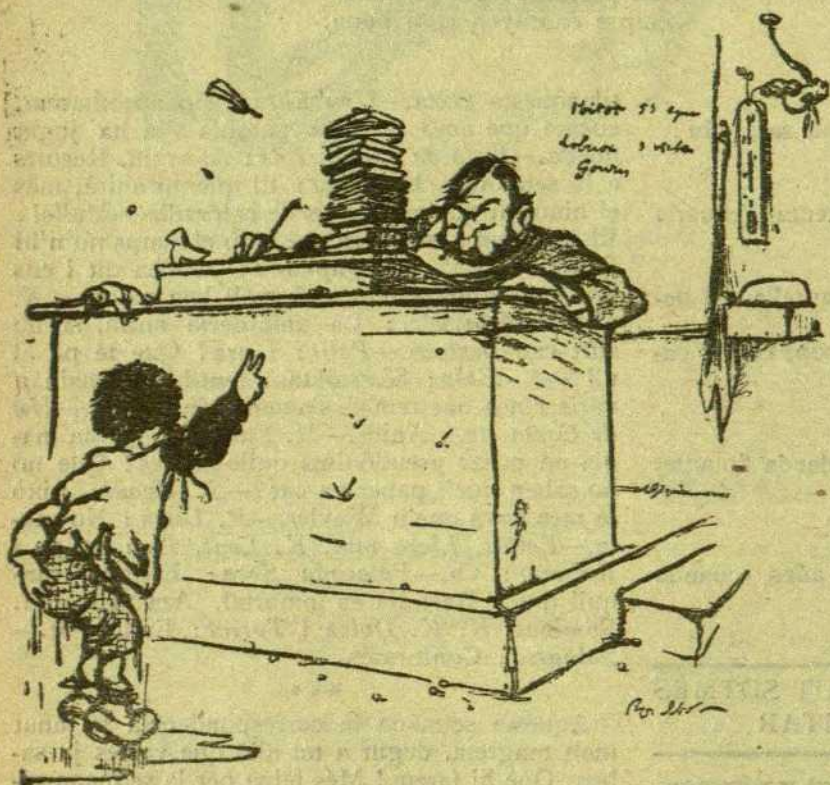
≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

—Es intel·ligent; mes vol correr massa!
—Diu que vol ser ciclista!

—Joves alumnes: totes les autoritats de la vila han volgut venir a presenciar els vostres exàmens. Que les seves nobles cares vos serveixin d'exemple.

—Cóm pot ser això! Un primer premi de memòria tenir un descuit semblant!

—Oh, amor meu! He posat teus cabells dintre la Geografia!

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe

MIQUEL GUERRERO

Ferlandina, 5, tenda. - BARCELONA

BLENORRAGIA (PURGACIONES)

Per cròniques i rebel·des que siguin es curen
aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ

Es curarà per si sol, sense la consulta ni
guia del metge i ningú s'enterarà de la seva
enfermetat.

Basta una caixa per a convèncer d'al·lò. Venda
a 4 pessetas caixa. J. VILADOT, Rambla de Cata-
lunya, 88; J. SEGALA, Rambla de les Flors, 14;
FARMACIA GELART, Princesa 7 i principals far-
macies.

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos.

En 10 minuts fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86-BARCELONA i Centres de específics

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMÀ

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe
d'articles de Sport.

Motocicletes y Side cars «SUN»

A. SANROMÀ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del
país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA

LA FRANCESA

LADILLAS (CABRAS)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

UNA PESETA FRASC - Per correu 1'50 ptes.

FARMACIA PARADELL - Assalt, 28 (carrer Nou) - BARCELONA

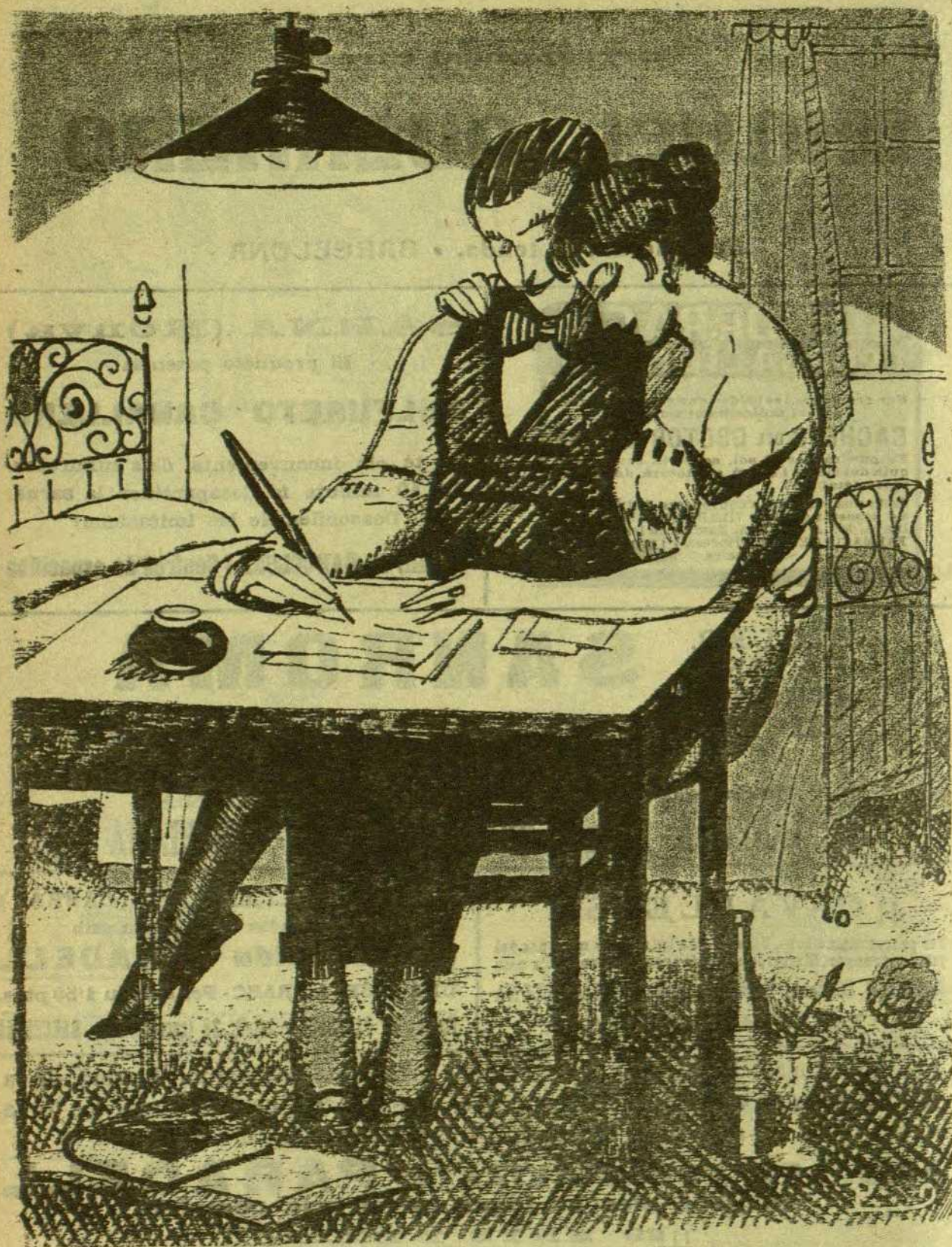
Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la
Purgació, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna
el flux, i, en general, sols entretenen la cura.

AMB LES ESPECIALITATS PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa

II 29 ANYS D'EXIT II

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

—Estimats papàs: Estic fent estudis sobre el cos humà. Envihin fondos...